

[Rasmussen (Hvolbæk).]

udgaaede Regering er enige om at modsætte sig. Derfor har Partiet Venstre taget det fornuftige Standpunkt i den Reformlovgivning til Bekæmpelse af Krisen, som vi har praktiseret i de sidste Aar; de har været Virkelighedsmennesker og set, hvordan Forholdene laa, og i Politik som i andre Forhold staar man sig bedst ved at holde sig til Virkeligheden i Stedet for at give sig Drømme i Vold.

Da Landbrugskrisen satte ind i Høsten 1931, begyndte der jo at hæve sig stærke Røster for, at der maatte foretages en Nedsættelse af de faste Skatter, fordi de af Krisen saa haardt ramte Landbrugere ikke evnede at betale dem. De Forsøg, der blev gjort i 1932, strandede og maatte nødvendigvis strande, for de var bygget paa det, som det ærede konservative Folkepartis Ordfører nu gjorde sig til Talsmand for, at man skulde gennemtvinge en Lovgivning, som man vidste Folketinget vilde sige nej til. Man forlangte nemlig, at de faste Skatter skulde nedsættes til det Niveau, de havde, da Krigen udbrød. Og ikke nok med, at de skulde nedsættes til det Niveau, men der skulde de blive staaende, saa selv om Landbruget fik Betingelser for at kunne forrente den Del af den samfundsskabte Jordværdi, som vi gennem de faste Skatter har inddraget i Samfundets Kasse, skulde det være en vedvarende Nedsættelse af de faste Skatter.

En saadan Politik maatte selvfølgelig de Partier, som bærer Regeringen, tage bestemt Afstand fra. Men som Forholdene nu har forment sig, tror jeg, der er Mulighed for, at de danske Landbrugere kan faa den Skattelempe, de med Rette kan kræve i Kraft af de økonomiske Vilkaar, hvorunder de for Tiden arbejder. Forholdet er nemlig det paa Landet, at medens vi før Krisen med Rette beskattede den samfundsskabte Jordværdi, er det nu blevet saadan, at for et Landbrug — hvor jeg indrømmer, at Jorden er den vigtigste Bestanddel, men der hører dog nødvendigvis ogsaa andre Ting til: Bygninger, Besætning, Inventar og Grundforbedringer — vil det være umuligt paa det nuværende Tidspunkt at forrente den Kapital, der nødvendigvis maa anbringes deri, og samtidig forrente Grundværdien efter den sidste Taksation. Derfor er det paa sin Plads, at vi faar en Nedsættelse af de faste Skatter. Men den maa følges af Muligheden for, naar Tiderne paa ny gaar op, at den samfundsskabte Jordværdi da ikke bliver Genstand for privat Spekulation, naar Ejendommene skal omsættes. Det er det, vi

naar ved dette Lovforslag. Her faar Landbrugere, hvad deres er, saa længe deres økonomiske Vilkaar er svage, og her faar Samfundet opfyldt sit Krav om, naar Tiderne paa ny gaar op i økonomisk Henseende, saa at kunne inddrage sine Grundskatter og inddrage dem efter Principper, som er mere tiltalende end dem, vi havde før, idet det, som det med Rette er fremhævet af det konservative Folkepartis Ordfører, naar de vender tilbage, i højere Grad vil blive Jorden, der kommer til at bære Skatten, end Bygningerne.

Til Slut vil jeg udtale min Glæde over, at den saakaldte § 50-Beskatning faar den Form, der her er foreslaaet. Da vi sidst drøftede Forslaget her i Tinget, blev det hævdet fra en bestemt Side, at man maatte tage Afstand fra, at den amtskommunale direkte Beskatning paa Indkomst skulde ligge paa Statsindkomstskatteyderne, nej, den skulde ligge paa Indkomstskatteyderne til Sognet, og det betød, at de smaa Skatteydere, som kun har lidt at staa imod med, vilde blive inddraget under den. Men efter det foreliggende Forslag bliver det de Indkomstskatteydere, som er sat til Statsskat, der kommer til at bære den Udskrivning, som Lovforslaget aabner Amtsraadene Mulighed for at indføre, om de finder det nødvendigt. Altsaa, denne Frygt for Tophugning er blevet overvundet, og det er jeg glad for.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til velvillig og hurtig Behandling. Jeg haaber, det snart maa blive ophøjet til Lov. Landbruget har Ret til at vente, at det snart bliver gældende Ret.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg takker Ordførerne for Venstre, Socialdemokratiet og det radikale Venstre for deres Tilslutning til Lovforslaget. Det var jo en lang Klagesang, den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (S. Rasmussen) græd i Anledning af Muligheden for at gennemføre dette Forslag, og jeg kan godt forstaa, at Tonen maa blive noget i den Retning, naar det ærede Medlem skal forberede sig og sit Parti paa den Situation, som snart vil indtræde, at de her i Tinget skal stemme imod en Nedsættelse af Landbrugets Skatter med ca. 20 Mill. Kr., efter at det ærede Parti i et Par Aar har talt om Nødvendigheden af at nedsætte Landbrugets Skatter. Det er jo ikke noget morsomt at skulle til, og derfor er det ikke underligt, at det ærede Medlems Tone var, som den var i Dag.

I øvrigt kunde Indholdet af det ærede